

Sygn. akt V GC 747/20/upr

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 września 2021r.

Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie Wydział V Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: sędzia Joanna Dams

po rozpoznaniu w dniu 13 września 2021r. w Dzierżoniowie

na posiedzeniu niejawnym sprawy

z powództwa (...) sp. z o.o. w W.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę 6 878,76 zł

I. zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 6 878,76 zł (sześć tysięcy osiemset siedemdziesiąt osiem złotych siedemdziesiąt sześć groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 21 maja 2019r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 2 217 zł (dwa tysiące dwieście siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

/sędzia Joanna Dams/

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 13 września 2021r.

Pozwem złożonym dnia 31 lipca 2020r. (...) spółka z o.o. z/s w W. domagała się od (...) S.A. w W. zapłaty kwoty 6 878,76 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 21 maja 2019r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu. Uzasadniając roszczenie strona powodowa podała, że w wyniku zdarzenia z dnia 8 marca 2019r., spowodowanego przez osobę trzecią ubezpieczoną w zakresie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych u strony pozwanej, poniosła szkodę polegającą na zniszczeniu dystrybutora paliwa na prowadzonej przez stronę powodową stacji paliw. Strona powodowa musiała nabyć nowy dystrybutor w miejsce zniszczonego i koszt jego zakupu wyniósł kwotę 24 537,79 zł brutto (19 949,42 zł netto). Strona pozwana zrefundowała szkodę jedynie do wysokości 11 570,66 zł netto, uzasadniając tak wypłaconą kwotę 42 %-owym zużyciem technicznym dystrybutora uszkodzonego. Strona powodowa wywodziła jednak, że nie mogła nabyć dystrybutora o porównywalnym stopniu zużycia (brak rynku na takie dystrybutory), dlatego objęła roszczeniem kwotę 19 949,42 zł – 11 570,66 zł – 1 500 zł (wartość pozostałości) = 6 878,76 zł. Przy tym niezwłoczne nabycie nowego dystrybutora zminimalizowało szkodę poprzez zapobiegnięcie utracie przychodów powódki z prowadzonej działalności gospodarczej – uszkodzony dystrybutor generował bowiem dzienny przelew (...) paliwa, a zatem powódka zarabiała na samej marży (0,25 zł/litr) 2 500 zł dziennie. Tymczasem poszukiwanie odpowiedniego używanego dystrybutora i jego legalizacja mogłoby trwać co najmniej 2 tygodnie.

Strona pozwana złożyła odpowiedź na pozew, w której domagała się oddalenia powództwa w całości i zasądzenia od powoda kosztów postępowania. Pozwana uznała co do zasady swoją odpowiedzialność za skutki zdarzenia szkodowego, jednak zarzuciła, że szkodą jest różnica pomiędzy stanem dystrybutora przed szkodą z dnia 8 marca 2019r., a jego stanem po zdarzeniu rodzącym odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń. Jeżeli zatem przedmiotem szkody był dystrybutor zużyty w stopniu 42 %, to jego wartość należało ustalić na kwotę netto z faktury zakupu nowego dystrybutora pomniejszoną o 42 % (19 949,42 zł x 58 % = 11 570,66 zł).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) sp. z o.o. z/s w W. prowadzi działalność gospodarczą m.in. w zakresie sprzedaży hurtowej paliw i produktów pochodnych. Jest właścicielem stacji paliw w W., na której w marcu 2019r. wykorzystywany był m.in. dystrybutor m-ki P. (...) nr fabryczny (...), rok prod. 2013. Był to jedyny dystrybutor do tankowania tzw. TIRów; wydawał 130 l paliwa/min., ok. 10 000 litrów paliwa dziennie. Jego stan zużycia w tym czasie można określić na 42 %.

W dniu 8 marca 2019r. (piątek) na stacji paliw strony powodowej tankował swój pojazd ciężarowy kierowca T. W.. Po zatankowaniu kierowca pozostawił pistolet węża w baku i w trakcie manewru odjeżdżania od w/w dystrybutora pociągnął ten wąż i w konsekwencji doprowadził do wyrwania i zniszczenia dystrybutora.

Ochrony ubezpieczeniowej sprawy zdarzenia (OC posiadaczy pojazdów mechanicznych) udzielał (...) S.A. w W..

(Dowód: - okoliczności bezsporne;

- oświadczenie T. W., k.7;

- przesłuchanie za stronę powodową prezes J. M. (1), k.63v. i

e-protokół;

- zeznania świadka J. M. (2), k.63 i e-protokół)

Po zdarzeniu dystrybutor nie nadawał się do naprawy i konieczny okazał się zakup nowego dystrybutora w miejsce zniszczonego. Stronie powodowej zależało na czasie, gdyż każdy dzień wyłączenia dystrybutora z użytkowania powoduje dla niej straty przychodu w kwocie ok. 2 500 zł (marża 0,25 zł od każdego litra paliwa). Nie poszukiwała dystrybutora używanego, gdyż nie wiedziała, gdzie taki można zakupić, a przede wszystkim miała świadomość, że dystrybutor używany wymagałby legalizacji, co mogłoby trwać nawet do tygodnia czasu (sama legalizacja). Nadto chciała mieć na stacji wszystkie dystrybutory tak samo wyglądające, jednej marki. Dlatego nabyła odpowiedni dystrybutor nowy od firmy, z którą współpracowała – został on zamontowany już w poniedziałek 11 marca 2019r., a nadto odpowiadał wyglądem pozostałemu wyposażeniu stacji paliw. Cena nowego dystrybutora wyniosła 24 537,79 zł brutto (19 949,42 zł netto). Strona powodowa zapłaciła tę cenę.

Stary zniszczony dystrybutor został zezłomowany przez stronę powodową. Wartość jego pozostałości wyniosła kwotę 1 500 zł.

(Dowód: - okoliczności bezsporne;

- zeznania świadka J. M. (2), k.63 i e-protokół;

- przesłuchanie za stronę powodową prezes J. M. (1), k.63v. i

e-protokół;

- opinia (...) sp. z o.o. z 2.04.2020r., k.16-17;

- faktura Vat nr (...), k.9)

Strona pozwana likwidując szkodę – wskutek zgłoszenia z dnia 8 marca 2019r. - określiła wysokość należnego odszkodowania na kwotę 11 570,66 zł (wartość netto). Ustaliła ją pomniejszając cenę nowego dystrybutora netto o stopień zużycia tego zniszczonego (42 %), tj. wypłaciła stronie powodowej odszkodowanie w kwocie $19\ 949,42\ \text{zł} \times 58\ \% = 11\ 570,66\ \text{zł}$.

(Dowód: - okoliczności bezsporne;

- decyzja z 24.04.2019r., k.10;

- zeznania świadka R. J., k.49v. i e-protokół;

- akta szkody elektroniczne, CD na k.32)

Pismem z dnia 10 maja 2019r. strona powodowa bezskutecznie wezwała pozwaną do zapłaty brakującej części odszkodowania w kwocie 12 967,13 zł – w terminie do dnia 20 maja 2019r. Również kolejne wezwanie nie odniosło skutku.

(Dowód: - wezwanie do zapłaty z 10.05.2019r., k.11;

- pismo pozwanej z 3.06.2019r., k.12-13;

- e-mail peł. powoda z 18.08.2019r., k.14;

- pismo pozwanej z 27.09.2019r., k.15)

Wartość zniszczonego dystrybutora strony powodowej wg stanu bezpośrednio sprzed szkody z dnia 8 marca 2019r. wynosiła 14 000 zł netto.

Wartość tego dystrybutora po szkodzie odpowiada jego wartości złomowej – ok. 100 zł. W przypadku decyzji o odzyskaniu jego niektórych podzespołów przez serwis producenta – wartość ta może wynieść 1 500 zł.

Dystrybutory paliw płynnych – w zależności od częstotliwości ich użytkowania i gospodarki remontowej właściciela oraz jego polityki wizerunkowej – mogą być użytkowane nawet kilkadziesiąt lat. Średnio roczne koszty utrzymania dystrybutora w sprawności wynoszą 4 000 zł (w tym opłaty legalizacyjne).

Istnieje rynek wtórny na używane dystrybutory, jednak jest na nim niewielka podaż dystrybutorów kilkuletnich, a znaczna wieloletnich. Takie dystrybutory w momencie wystawienia na sprzedaż często nie mają ważnych legalizacji, przeglądów, stąd część ofert wystawianych jest (...). W ofertach internetowych brak też danych co do serwisowania i napraw dystrybutorów.

Przedmiotowy dystrybutor był źródłem przychodu i warunkiem funkcjonowania firmy strony powodowej. Był on - podobnie jak pozostałe dystrybutory strony powodowej - podłączony do sieci komputerowej powiązanej z systemem pomiarowym i kasowym stacji. Dlatego strona powodowa posiada wszystkie dystrybutory firmy (...) (Portugalia), których dostawcą jest (...) sp. z o.o. w O., która to firma jest także dostawcą oprogramowania i urządzeń do systemu kontrolno-pomiarowego stacji. Przedmiotowy dystrybutor był wpięty w ten system.

Każdy nowy dystrybutor posiada ważną legalizację przez dwa lata od jego uruchomienia (tzw. legalizacja pierwotna) i może być natychmiast używany. W innym przypadku (montaż używanego) przed uruchomieniem dystrybutora musi nastąpić jego legalizacja przez Urząd Miar i W., co trwa ok. dwa tygodnie od zgłoszenia.

(Dowód: - opinia biegłego sądowego J. P. (1), k.86-98)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Bezsporna w sprawie była okoliczność odpowiedzialności strony pozwanej za skutki szkody komunikacyjnej z dnia 8 marca 2019r. Pozwana kwestionowała wyłącznie wysokość należnego stronie powodowej odszkodowania, gdyż jej zdaniem wartość netto zakupionego przez stronę powodową nowego dystrybutora (19 949,42 zł) powinna być obniżona o 42 %, co odpowiada stopniowi zużycia tego zniszczonego w dniu 8 marca 2019r. (stopień zużycia bezsporny między stronami, choć zasadzony na amortyzacji tego przedmiotu majątkowego). Przy tym strona pozwana nie odniosła się do twierdzeń strony powodowej dotyczących faktu i wysokości utraconego potencjalnie przychodu (2 500 zł dziennie), co musiałoby nastąpić w przypadku konieczności poszukiwania przez powódkę dystrybutora używanego o odpowiednim stopniu zużycia i uzyskania jego legalizacji. Okoliczność dziennej wysokości tego przychodu należało zatem uznać za przyznaną (art.230 k.p.c.), a nadto udowodnioną zeznaniami świadka J. M. (2) oraz przesłuchaniem J. M. (1).

Jak wynika z przepisów ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (w wersji wg Dz.U.2018.473 t.j.), w razie zaistnienia zdarzenia objętego ubezpieczeniem obowiązkowym osoba w nim uczestnicząca obowiązana jest m.in. do zapobieżenia, w miarę możliwości, zwiększeniu się szkody (art.16 ust.1 pkt 2 ustawy). Jeżeli osoba występująca z roszczeniem z winy umyślnej lub rażącego niedbalstwa nie dopełniła tego obowiązku, a miało to wpływ na zwiększenie rozmiarów szkody, zakład ubezpieczeń może ograniczyć wypłacane tej osobie odszkodowanie (art.17 ustawy). Przy tym w obowiązkowych ubezpieczeniach odpowiedzialności cywilnej odszkodowanie wypłaca się w granicach odpowiedzialności cywilnej podmiotów objętych ubezpieczeniem, nie wyżej jednak niż do wysokości sumy gwarancyjnej ustalonej w umowie (art.13 ust. 2 ustawy). Natomiast ogólne zasady odpowiedzialności zobowiązań przewidują, że zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła, a w powyższych granicach za straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, który mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządono (art.361 k.c.). Jeżeli jednak poszkodowany przyczynił się do powstania lub zwiększenia szkody, obowiązek jej naprawienia ulega stosownemu zmniejszeniu stosownie do okoliczności (art.362 k.c.).

Przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe dało podstawę do ustalenia, że poszkodowana zdarzeniem z dnia 8 marca 2019r. strona powodowa mogła zachować się w dwojaki sposób. Po pierwsze mogła ona – jak zdaje się oczekiwać strona pozwana – niezwłocznie poczynić starania w celu wyszukania na rynku odpowiedniego dla siebie używanego dystrybutora paliwa, nabyć i zamontować taki dystrybutor, uzyskać jego legalizację, a następnie zwrócić się z dodatkowym roszczeniem o naprawienie szkody obejmującej utracony zysk z działalności gospodarczej. Wówczas – pomijając już nawet kwestię, czy ok. 8 marca 2019r. w ogóle były dostępne na rynku używane dystrybutory odpowiadające swoim stanem i właściwościami zniszczonej rzeczy strony powodowej (co jest wątpliwe wg wniosków opinii biegłego sądowego) – strona pozwana byłaby zobowiązana do naprawienia szkody odpowiadającej wartości tego dystrybutora (14 000 zł pomniejszone o wartość pozostałości, tj. 100 zł złomu lub ew. 1 500 zł po odzyskaniu sprawnych podzespołów) i dodatkowo utraconego zysku przedsiębiorstwa powoda, która to szkoda wyniosłaby co najmniej 35 000 zł (bezsporne 2 500 zł dziennego przychodu z marży x 14 dni na legalizację, co wynika z opinii biegłego sądowego J. P. (2) + dodatkowy czas na wyszukanie oferty dystrybutora, jego transport i montaż). Łączna wysokość szkody podlegającej naprawieniu wyniosłaby wówczas ok. 47 500 zł. Było jednak i drugie rozwiązanie, które wybrała powódka, prawidłowo rozumiejąc zasadę minimalizacji szkody. Otóż strona powodowa niezwłocznie nabyła i zamontowała w przeciągu 3 dni nowy dystrybutor w firmie, z którą od lat współpracowała i której systemy również informatyczne wykorzystywała na prowadzonej przez siebie stacji paliw. Dystrybutor ten odpowiadał swoją konstrukcją i estetyką pozostałym urządzeniom, które strona powodowa użytkowała na swojej stacji, a nadto jako nowe urządzenie posiadał ważną legalizację. Cena tego dystrybutora wyniosła 19 949,42 zł. Zachowanie strony powodowej było tym bardziej zasadne, że uszkodzony dystrybutor liczył zaledwie 6 lat, a – jak wynika z opinii biegłego sądowego – żywotność tego rodzaju urządzeń to nawet kilkadziesiąt lat. W konsekwencji strona powodowa domaga się w sprawie dopłaty odszkodowania w kwocie 6 878,76 zł (19 949,42 zł – 11 570,66 zł – 1 500 zł (wartość pozostałości) = 6 878,76 zł), nie zaś w kwocie 33 429,34 zł (45 000 zł – 11 570,66 zł = 33 429,34 zł). W tej sytuacji za prawdopodobne

należy uznać, że procesie o zapłatę odszkodowania w zakresie *lucrum cessans* strona pozwana podniosłaby zarzut naruszenia przez powodową spółkę zasady minimalizacji szkody. Z tych wszystkich przyczyn Sąd zdecydował o uwzględnieniu powództwa w całości, albowiem ocenił, że cała poniesiona przez powódkę kwota 19 949,42 zł stanowi stratę pozostającą w normalnym/ adekwatnym związku przyczynowym z deliktem z dnia 8 marca 2019r., za który odpowiedzialność gwarancyjną z polisy OC posiadacza pojazdu mechanicznego ponosi strona pozwana.

Sąd postanowieniem z dnia 13 września 2021r. zdecydował o pominięciu wnioskowanego przez stronę pozwaną dowodu z uzupełniającej opinii biegłego sądowego(k.112), albowiem ocenił – wobec przyjętej koncepcji ustalenia szkody – że nawet ewentualna śladowa korekta opinii w zakresie wartości dystrybutora przed szkodą nie wniosłaby nic nowego do sprawy, powodując jedynie zbędną zwłokę w jej rozpoznaniu (art.235² § 1 pkt 5 k.p.c.). Natomiast zarzut związany z sugestią, że gdyby dystrybutor był w pełni sprawny, to wyrwaniu uległby sam wąż – był w istocie nowym twierdzeniem i zarzutem w sprawie i dlatego jako spóźniony nie mógł zostać uwzględniony (art.458⁵ § 4 k.p.c.), zwłaszcza że biegły J. P. (2) jest biegłym z zakresu rzeczoznawstwa majątkowego, nie zaś z zakresu techniki działania urządzeń.

Mając na względzie powyższe, na podstawie przepisów art.361 k.c. w zw. z art.13 ust.2 ustawy z dnia 22.05.2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, (...) i (...) powództwo podlegało uwzględnieniu w całości, o czym na podstawie przywołanych w treści uzasadnienia przepisów orzeczono, jak w pkt I sentencji wyroku z dnia 13 września 2021r. Odsetki ustawowe za opóźnienie zasądzono na podstawie art.481 k.c. i art.14 ust.1 ustawy.

Wyrok na posiedzeniu niejawnym wydano na podstawie art.15zsz² ustawy z dnia 2 marca 2020r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem (...)19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., jak w pkt II wyroku. Skoro strona powodowa wygrała sprawę w całości, to pozwana winna jej zwrócić koszty procesu obejmujące całą opłatę stałą od pozwu w kwocie 40 zł i koszty zastępstwa prawnego w kwocie 1 800 zł (na podstawie § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie).

/sędzia Joanna Dams/